

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

2 päivänä syyskuuta 2010*

Asiassa C-399/08 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 15.9.2008,

Euroopan komissio, asiamiehinään V. Kreuzschitz, J. Flett ja B. Martenczuk, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muina osapuolina ovat

Deutsche Post AG, kotipaikka Bonn (Saksa), edustajanaan Rechtsanwalt J. Sedemund,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, kotipaikka Frankfurt am Main (Saksa), edustajanaan Rechtsanwalt R. Wojtek,

UPS Europe SA, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajanaan advocaat E. Henny, ja

Saksan liittotasavalta, asiamiehinään M. Lumma ja B. Klein, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano (esittelevä tuomari) sekä tuomarit A. Borg Barthet, M. Ilešič, M. Safjan ja M. Berger,

julkisasiamies: N. Jääskinen,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiehen 24.3.2010 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Euroopan komissio vaatii valituksellaan kumottavaksi Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-266/02, Deutsche Post vastaan komissio, 1.7.2008 antaman tuomion (Kok., s. II-1233; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla tämä on kumonnut Saksan liittotasavallan toimenpiteistä Deutsche Post AG:n hyväksi 19.6.2002 tehdyn komission päätöksen 2002/753/EY (EYVL L 247, s. 27; jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 2 Valituksenalaisessa tuomiossa kuvatusta asiaa koskevasta kansallisesta lainsäädännöstä ilmenee, että postitoiminnan järjestämisestä 8.6.1989 annetun lain (Postverfassungsgesetz; BGBl. 1989 I, s. 1026; jäljempänä PostVerfG) 1 §:n 2 momentin mukaan

Deutsche Bundespost (Saksan liittotasavallan postihallinto) jaettiin kolmeksi erilliseksi oikeudelliseksi yksiköksi, jotka ovat Deutsche Bundespost Postdienst (jäljempänä DB Postdienst), Deutsche Bundespost Telekom (jäljempänä DB Telekom) ja Deutsche Bundespost PostBank. Koska kyseisten yksiköiden oli PostVerfG:n 65 §:n 2 momentin mukaan säilytettävä Deutsche Bundespostin tarjoamat palvelut, DB Postdienst otti hoidettavakseen Deutsche Bundespostin postialan toiminnot.

- 3 PostVerfG:n 37 §:n 3 momentin mukaan näiden Deutsche Bundespostin jakautumisen seurauksena syntyneiden kolmen oikeudellisen yksikön kesken oli suoritettava tasauskorvausta, jos jokin niistä ei pystynyt kattamaan kustannuksiaan omilla tuotoillaan. Lisäksi Deutsche Bundespostilla säilyi PostVerfG:n 63 §:n 1 momentin mukaan jakautumisesta huolimatta velvollisuus suorittaa valtiolle vuoteen 1995 saakka maksuja, joiden määrä vastasi tiettyä prosenttiosuutta sen yritystoiminnan tuloista.

- 4 Pakollisista postipalveluista 12.1.1994 annetun asetuksen (Postdienst-Pflichtleistungsverordnung; BGBl. 1994 I, s. 86; jäljempänä PPfLV) 1 §:n 1 momentin mukaan DB Postdienstillä oli velvollisuus tarjota sille kuuluvia ”pakollisia palveluja” koko maassa siten, että se noudattaa periaatetta koko maan alueen kattavasta yhtenäistariffista. PPfLV:n 2 §:n 1 momentissa säädettiin pakettien kuljettamisen osalta tarkemmin, että DB Postdienstin oli taattava kaikkien enintään 20 kilogramman painoisten ja tiettyjen enimmäismittojen mukaisten postipakettien nouto, kuljetus ja toimitus koko tällä alueella. Lisäksi PPfLV:n 2 §:n 2 momentin 3 kohdassa annettiin DB Postdienstille oikeus määrätä yhtenäistariffia alempi hinta niissä tapauksissa, joissa asiakkaat huolehtivat itse pakettien lajittelusta tai jättivät kuljetettavaksi tietyn vähimmäismäärän paketteja.

- 5 Postin uudelleenjärjestelystä 14.9.1994 annetun lain (Postumwandlungsgesetz; BGBl. 1994 I, s. 2339) 1 ja 2 §:n mukaan Deutsche Bundespostin jakamisessa muodostuneet kolme oikeudellista yksikköä on 1.1.1995 lukien muutettu osakeyhtiöiksi

(Aktiengesellschaft (AG)), jotka ovat Deutsche Post AG (jäljempänä DP AG), Deutsche Telekom AG ja Deutsche Postbank AG.

- 6 Postilain (Postgesetz; BGBl. 1997 I, s. 3294), joka annettiin 22.12.1997, 4 §:n 1 momentista ilmenee vielä, että enintään 20 kilogramman painoisten pakettien kuljetaminen on yleispalvelua.

Asian tausta ja riidanalainen päätös

- 7 DP AG toimii sekä kirjeidenkuljetusalalla, jolla sillä oli tosiseikkojen tapahtumisen aikaan monopoliasema, että kahdella muulla postialaan kuuluvalla sektorilla eli yhtäältä pakettienkuljetuksessa ja toisaalta aikakauslehtien ja sanomalehtien kuljetuksessa; nämä kaksi viimeksi mainittua alaa ovat sitä vastoin kilpailulle avoimia.
- 8 Pakettienkuljetusalalla DP AG vastaa muun muassa sellaisten suurten pakettimäärien kuljetuspalveluista, joita ei käsitellä suoraan postitoimistojen tiskeillä (jäljempänä ovelta ovelle -pakettipalvelujen ala). Tämä ala itsessään jakautuu kahteen pääsegmenttiin eli yhtäältä ovelta ovelle -pakettienkuljetuspalveluun, joka on suunnattu yritysasiakkaille, jotka lajittelevat paketit itse tai jättävät kuljetettavaksi tietyn vähimmäismäärän paketteja, ja toisaalta painetun luettelon perusteella tai sähköisesti tilattuja tavaroita lähettävien postimyyntiliikkeiden lukuun suoritettaviin paketinkuljetuspalveluihin.

- 9 Yksityinen pakettienjakeluyritys UPS Europe SA (jäljempänä UPS) ja Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (jäljempänä BIEK) tekivät vuonna 1994 komissiolle kantelun. UPS ja BIEK moittivat DB Postdienstiä pääasiallisesti yhtäältä tappiollisen myyntipolitiikan harjoittamisesta ovelta ovelle -pakettipalvelujen alalla, mikä merkitsee EY 82 artiklassa tarkoitettua määräävän markkina-aseman väärinkäyttöä, ja toisaalta sille mainitulla alalla aiheutuneiden tappioiden kattamisesta joko varatulla alalla saamiensa tulojen avulla tai sille EY 87 artiklan vastaisesti myönnettyillä julkisilla varoilla.
- 10 Komissio teki 20.3.2001 EY:n perustamissopimuksen 82 artiklan soveltamista koskevan päätöksen 2001/354/EY (asia COMP/35.141 – Deutsche Post AG) (EYVL L 125, s. 27), jossa se katsoi pääasiallisesti, että DB Postdienst, josta sittemmin tuli DP AG, oli rikkonut EY 82 artiklaa, koska se oli väärinkäyttänyt määräävää markkina-asemaansa segmentillä, joka koostuu painetun luettelon perusteella tai sähköisesti tilattuja tavaroita lähettävien postimyyntiliikkeiden lukuun suoritettavista paketinkuljetuspalveluista, erityisesti harjoittamalla vuosina 1990–1995 tappiollista myyntipolitiikkaa tarjoamalla palvelujaan kyseisentyypisten palvelujen kustannuksia alemmilla hinnoilla.
- 11 Komissio teki 19.6.2002 riidanalaisen päätöksen, jossa se katsoi, että DB Telekom, josta myöhemmin tuli Deutsche Telekom AG, PostVerfG:n 37 §:n 3 momentin perusteella DB Postdienstin ja myöhemmin DP AG:n hyväksi korvauksena yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen tuottamisesta suorittamien siirtojen määrä oli kahdelle viimeksi mainitulle yritykselle kyseisten palvelujen tuottamisesta aiheutuneiden nettomääräisten lisäkustannusten korvaamiseksi tarvittavaa määrää suurempi. Komissio päätteli tästä, että tätä ylikorvausta vastaava määrä oli käytetty kilpailulle avoimella ovelta ovelle -pakettipalvelujen alalla aiheutuneiden tappioiden kattamiseen. Tämän päätöksen mukaan näiden tappioiden yhteismäärä oli 1 118,7 miljoonaa Saksan markkaa (DEM), ja ne perustuivat DB Postdienstin ja sittemmin DP AG:n aikavälillä 1994–1999 harjoittamaan tappiolliseen myyntipolitiikkaan, mikä todettiin päätöksessä 2001/354.

- 12 Komissio totesi tästä syystä, että tämä ylikorvaus oli EY:n perustamissopimuksen kanssa ristiriidassa oleva valtiontuki, ja määräsi Saksan liittotasavallan ryhtymään kaikkiin tarpeellisiin toimiin DP AG:n velvoittamiseksi palauttamaan mainittu tuki.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käyty menettely ja valituksenalainen tuomio

- 13 DP AG nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kumoamiskanteen riidanalaisesta päätöksestä ja vetosi muun muassa siihen, että komissio oli soveltanut virheellisesti EY 87 artiklan 1 kohtaa ja EY 86 artiklan 2 kohtaa, koska se ei ollut osoittanut DP AG:n hyväksi koituneen edun olemassaoloa.
- 14 Erityisesti DP AG väitti ensimmäisessä kanneperusteessaan, että komissio oli laiminlyönyt velvollisuutensa tutkia, ylittikö DB Telekomien suorittamien siirtojen yhteismäärä niiden nettomääräisten lisäkulujen yhteismäärän, joista DP AG oli joutunut vastaamaan yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen suorittamisen vuoksi. Toisessa kanneperusteessaan se väitti, että komissio oli joka tapauksessa katsonut virheellisesti, että DB Telekomien suorittamat siirrot olivat mahdollistaneet sen tappiolliseen myyntipolitiikkaan liittyvät lisäkustannukset.
- 15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kuvasi ensimmäisen kanneperusteiden osalta ensinnäkin menetelmän, jota komissio noudatti, kun se teki päätelmän, jonka mukaan DP AG oli saanut hyväkseen etua.
- 16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti tältä osin valituksenalaisen tuomion 78 kohdassa, että komissio totesi ensinnäkin, että DP AG oli vuosina 1990–1995 saanut DB Telekomien suorittamia maksuja yhteensä 11 081 miljoonaa DEM, joita

pidettiin ainoana riidanalaisen päätöksen kannalta merkityksellisinä julkisina varoina. Toiseksi se totesi, että DP AG:lle oli aiheutunut sen vuosina 1994–1999 harjoittamasta tappiollisesta myyntipolitiikasta kilpailulle avatulla ovelta ovelle -pakettipalvelujen alalla nettomääräisiä lisäkustannuksia yhteensä 1 118,7 miljoonaa DEM ja että nämä lisäkustannukset eivät liittyneet yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamiseen. Kolmanneksi komissio totesi, että DP AG:lle oli vuosina 1990–1998 aiheutunut kaikilta toiminta-aloilta yhdessä yhteensä 2 289 miljoonan DEM:n suuruinen kokonaistappio, joten se ei ollut voinut kattaa kyseisiä lisäkustannuksia omilla varoillaan. Komissio päätteli näiden kolmen toteamuksen perusteella ja siitä syystä, että DP AG ei ollut osoittanut, että se oli kattanut kyseessä olevat nettomääräiset lisäkustannukset muilla varoilla kuin DB Telekomien suorittamalla siirroilla, että DP AG oli väistämättä kattanut mainitut lisäkustannukset näillä siirroilla, joten se oli saanut niitä vastaavan määrän valtiontukea.

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien katsoi tämän jälkeen tämän menetelmän asianmukaisuuden arvioimisen osalta valituksenalaisen tuomion 80–82 kohdassa, että komissio ei ollut tutkinut Saksan liittotasavallan sille tältä osin toimittamia tietoja eikä ottanut kantaa siihen, oliko ovelta ovelle -pakettipalvelu yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvä palvelu, vaan todennut ainakin implisiittisesti, että DP AG:lle oli sen tappiollisesta myyntipolitiikasta aiheutuneiden nettomääräisten lisäkustannusten lisäksi aiheutunut myös yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamiseen liittyviä nettomääräisiä lisäkustannuksia.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien totesi lisäksi valituksenalaisen tuomion 84 kohdassa, että riidanalaisen päätöksen mukaan Saksan liittotasavalta oli toimittanut komissiolle tietoja DP AG:lle kuuluvien yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen tuottamisesta aiheutuneista kustannuksista, joiden kokonaismäärä oli ollut 20 426 miljoonaa DEM eli huomattavasti enemmän kuin DB Telekomien DP AG:lle suorittamien siirtojen määrä 11 081 miljoonaa DEM.

- 19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lopuksi valituksenalaisen tuomion 85 kohdassa, että komissio oli jättänyt tarkastamatta, oliko näiden siirtojen kokonaismäärä pienempi kuin DP AG:lle yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun suorittamisesta aiheutuneiden lisäkustannusten kokonaismäärä; tässä tilanteessa DP AG ei olisi saanut mitään etua kyseisistä siirroista.
- 20 Niinpä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 88 kohdassa, että komissio ei ollut näyttänyt oikeudellisesti riittävällä tavalla toteen, että DP AG olisi saanut DB Telekomin sen hyväksi suorittamista siirroista EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua etua.
- 21 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi valituksenalaisen tuomion 91 kohdassa vastauksena komission väitteisiin, että tällä toimielimellä oleva harkintavalta ei ulotu siihen, että se voisi olettaa DP AG:n saaneen etua DB Telekomin suorittamista siirroista tutkimatta sitä ennen sitä, ylittikö kyseisten siirtojen kokonaismäärä yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta aiheutuneiden lisäkustannusten kokonaismäärän, vaikka Saksan viranomaiset olivat toimittaneet sille tätä koskevia tietoja.
- 22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 93 ja 94 kohdassa, että komissiolla oli velvollisuus suorittaa tällainen tutkimus silloinkin, kun asiassa C-53/00, Ferring, 22.11.2001 annettussa tuomiossa (Kok., s. I-9067) ja asiassa C-280/00, Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg, 24.7.2003 annettussa tuomiossa (Kok., s. I-7747) vahvistetut edellytykset eivät, kuten komissio esillä olevassa asiassa esitti, täyty. Komissio tyytyi toteamaan, että DP AG:n tappiollisesta myyntipolitiikasta aiheutuneita nettomääräisiä lisäkustannuksia ei ole voitu korvata, kun otetaan huomioon, että ne eivät liittyneet yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamiseen, mutta komissio ei tutkinut sitä, oliko DP AG:lle aiheutunut muita, yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta

johtuvia nettomääräisiä lisäkustannuksia, joiden osalta sillä oli oikeus vaatia korvausta DB Telekomien suorittamien kaikkien siirtojen muodossa.

- 23 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi valituksenalaisen tuomion 96 kohdassa DP AG:n esittämän ensimmäisen kanneperusteen.
- 24 Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki ylimääräisenä DP AG:n esittämän toisen kanneperusteen. Se tutki valituksenalaisen tuomion 102–107 kohdassa riidanalaiseen päätökseen sisältyvien Saksan liittotasavallan toimittamien tietojen perusteella, olivatko DB Telekomien vuosina 1990–1995 suorittamat määrältään 11 081 miljoonan DEM:n siirrot mahdollistaneet sen, että DP AG:lle sen tappiollisesta myyntipolitiikasta aiheutuneiden, määrältään 1 118,7 miljoonan DEM:n nettomääräisten lisäkustannusten kattamisen. Saman tuomion 108 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että näin ei ollut, kun otetaan huomioon DP AG:n samana ajanjaksona kärsimät tappiot, joiden määrä oli 16 363 miljoonaa DEM.
- 25 Tällä perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 109 kohdassa, että komission päättelyn, jonka mukaan DP AG oli saanut 1 118,7 miljoonan DEM:n suuruisen edun, kumoo se, että tämän yhtiön vuosina 1990–1995 kärsimät lopulliset tappiot olivat niin suuret, että DB Telekomien DP AG:n hyväksi suorittamat siirrot olisivat olleet riittämättömiä kattamaan sen vuosina 1994–1999 harjoittamasta tappiollisesta myyntipolitiikasta aiheutuneet nettomääräiset lisäkustannukset.
- 26 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi nämä kaksi kanneperustetta, se hylkäsi riidanalaisen päätöksen muita DP AG:n esittämiä kanneperusteita tutkimatta.

Asianosaisten vaatimukset

- 27 Komissio vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen tuomion kokonaisuudessaan ja sitten ensisijaisesti hylkää DP AG:n nostaman kumoamiskanteen tai toissijaisesti palauttaa asian unionin yleiselle tuomioistuimelle ja velvoittaa DP AG:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 28 BIEK ja UPS ovat tehneet liitännäisen valituksen, jolla ne vaativat, että unionin tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen tuomion kokonaisuudessaan ja velvoittaa DP AG:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 29 DP AG vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää komission valituksen kokonaisuudessaan ja velvoittaa tämän korvaamaan valitusmenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut. Lisäksi se toistaa ensimmäisessä oikeusasteessa esittämänsä vaatimukset riidanalaisen päätöksen kumoamisesta ja komission velvoittamisesta korvaamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut. DP AG vaatii lisäksi liitännäisissä valituksissa esitettyjen valitusperusteiden hylkäämistä.
- 30 Saksan liittotasavalta vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Päävalitus

- 31 Komissio vetoaa valituksensa tueksi kahteen valitusperusteeseen, joista ensimmäinen koskee EY 87 artiklan 1 kohdan ja EY 86 artiklan 2 kohdan virheellistä soveltamista

sillä perusteella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin piti valtiontuen olemassaolon toteamisessa käytettyä menetelmää lainvastaisena, ja toinen EY 230 artiklan rikkomista sillä perusteella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ylitti toimivaltansa, koska se korvasi komission yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta aiheutuneiden lisäkustannusten laskennassa käyttämän menetelmän omallaan.

EY 87 artiklan 1 kohdan ja EY 86 artiklan 2 kohdan virheellistä soveltamista koskeva ensimmäinen kanneperuste

Ensimmäinen osa

– Asianosaisten lausumat

- 32 Komission, BIEKin ja UPS:n mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi virheellisesti EY 87 artiklan 1 kohtaa ja EY 86 artiklan 2 kohtaa, koska se selittämättä syytä, joiden vuoksi komission edun olemassaolon toteamisessa käyttämä menetelmä ei ollut asianmukainen, katsoi, että sen määrittämiseksi, onko esillä olevassa asiassa saatu tällaista etua, oli sovellettava toista arviointimenetelmää.
- 33 Komissio katsoo, että riidanalaisessa päätöksessä käytetty menetelmä oli asianmukainen, koska se perustui oletamaan, jonka mukaan ”rahan on ainakin keskipitkällä tai pitkällä aikavälillä tultava jostakin, eikä se voi vain ilmestyä tyhjästä”. Päätelmä, jonka

mukaan DP AG:n harjoittama tappiollinen myyntipolitiikka rahoitettiin sen saamalla valtiontuella, on väistämätön, koska toimintaa ovelta ovelle -pakettipalvelujen alalla harjoitettiin tosiseikaston ilmentämällä tavalla tappiollisesti sen vuoksi, että aggressiivinen hintapolitiikka ei mahdollistanut tuotettujen palvelujen kustannusten kattamista, ja koska DP AG:lle ei kertynyt muista toiminnoista ylijäämää, jonka se olisi voinut käyttää mainitun sektorin hyväksi.

34 Tässä tilanteessa riidattomasti todetuista ovelta ovelle -pakettipalvelujen alan keskipitkän ja pitkän aikavälin tappioista sekä omien varojen puuttumisesta seuraa komission mukaan ”väistämättä”, että DP AG oli tällä alalla riippuvainen yrityksen muihin toiminta-aloihin, joiden osalta se sai valtiontukea, liittyvistä taloudellisista korvauksista. Tästä syystä yhteys valtion rahoituksen ja tappiollisen myyntipolitiikan välillä oli ilmeinen, eivätkä lisätodisteet olleet tarpeellisia.

35 DP AG vastaa tähän, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen velvollisuutena ei ollut esittää syitä sille, miksi komission valitsema menetelmä ei ollut asianmukainen, koska valtiontuen käsite on objektiivinen. Tältä osin yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg antamansa tuomion 92 kohdassa, että jotta yrityksen julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisen vastikkeena saamaa korvausta ei luokiteltaisi valtiontueksi, se ei saa ylittää sitä, mikä on tarpeen, jotta voidaan kattaa kaikki ne kustannukset tai osa niistä kustannuksista, joita näiden velvoitteiden täyttäminen aiheuttaa. Tällaisen laskennan suorittaminen on siten välttämätöntä, ja kaikki menetelmät, kuten komission esillä olevassa asiassa käyttämä menetelmä, joihin tällaista laskentaa ei kuulu, ovat väistämättä virheellisiä.

36 Komission käyttämä menetelmä on DP AG:n mukaan joka tapauksessa soveltumaton sen osoittamiseen, että ovelta ovelle -pakettipalvelusta väitetysti aiheutuneet tappiot rahoitettiin ”väistämättä” DB Telekomien sen hyväksi suorittamalla siirroilla.

Tällaisessa menetelmässä ei myöskään oteta huomioon, että taloudellisessa todellisuudessa on niin, että kun yhden vuoden aikana syntyneitä tappioita ei voida kattaa omilla varoilla, ne kirjataan tappioiksi, jotka siirretään seuraavan vuoden taseeseen. Näin ollen pelkästään se, että tappiota ei voida kattaa omilla varoilla syntymisvuoteen, ei merkitse välttämättä sitä, että ne katetaan ulkopuolisilla varoilla.

- 37 Saksan liittotasavallan mielestä esillä oleva asia ei koske pelkästään kysymystä esillä olevassa asiassa sovellettavasta menetelmästä vaan se koskee DP AG:n edunsaantia koskevan komission selvitysvastuun ulottuvuutta. Tämän jäsenvaltion mukaan edellä mainitussa asiassa Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg annetussa tuomiossa edellytetään yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisvelvoitteista aiheutuneiden nettomäärien lisäkustannusten määrittämistä ja niiden vertaamista korvauksena näistä samoista velvoitteista siirrettyihin varoihin. Mahdollinen ylikorvaaminen voidaan todeta vain tämän vertailun tulosten perusteella.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 38 Aluksi on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan toimenpiteen luokittelu EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuiksi tueksi edellyttää, että kaikki kyseisessä määräyksessä tarkoitetut edellytykset täyttyvät (asia C-142/87, Belgia v. komissio, ns. Tubemeuse-tapaus, tuomio 21.3.1990, Kok., s. I-959, Kok. Ep. X, s. 387, 25 kohta; yhdistetyt asiat C-341/06 P ja C-342/06 P, Chronopost ja La Poste v. Ufex ym., tuomio 1.7.2008, Kok., s. I-4777, 125 kohta ja asia C-206/06, Essent Netwerk Noord ym., tuomio 17.7.2008, Kok., s. I-5497, 63 kohta).

- 39 Niinpä toimenpiteen määrittäminen perustamissopimuksessa tarkoitetuksi tueksi edellyttää ensinnäkin sitä, että on oltava kyse valtion toimenpiteestä tai valtion varoilla toteutetusta toimenpiteestä, toiseksi kyseisen toimenpiteen on oltava omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, kolmanneksi toimenpiteellä on annettava etua sille, joka on toimenpiteen kohteena, ja neljänneksi toimenpiteen on vääristettävä tai uhattava vääristää kilpailua (ks. vastaavasti asia C-237/04, *Enirisorse*, tuomio 23.3.2006, Kok., s. I-2843, 38 ja 39 kohta; asia C-451/03, *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, tuomio 30.3.2006, Kok., s. I-2941, 56 kohta sekä asia C-169/08, *Presidente del Consiglio dei Ministri*, tuomio 17.11.2009, Kok., s. I-10821, 52 kohta).
- 40 Koska käsiteltävänä oleva kanneperuste koskee vain kolmatta näistä edellytyksistä, on huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan valtiontukina pidetään sellaisia toimenpiteitä, jotka muodossa tai toisessa ovat omiaan suosimaan yrityksiä suoraan tai välillisesti tai joita on pidettävä sellaisena taloudellisena etuna, jota edunsaajayritys ei olisi saanut tavanomaisten markkinoilla sovellettavien ehtojen mukaan (em. asia *Enirisorse*, tuomion 30 kohta; em. asia *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, tuomion 59 kohta ja em. asia *Essent Netwerk Noord ym.*, tuomion 79 kohta).
- 41 Yritysten, joilla on velvollisuus tuottaa yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvä palvelu, osalta oikeuskäytännössä on täsmennetty, että valtion toimenpiteeseen ei sovelleta EY 87 artiklan 1 kohtaa, jos tällaista toimenpidettä on pidettävä korvauksena, joka on vastike edunsaajayritysten suorittamista sellaisista palveluista, jotka johtuvat julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä, jolloin kyseiset yritykset eivät todellisuudessa saa taloudellista etua ja kyseinen toimenpide ei näin ollen aseta kyseisiä yrityksiä edullisempaan kilpailutilanteeseen suhteessa niiden kilpailijayrityksiin (ks. vastaavasti em. asia *Ferring*, tuomion 27 kohta; em. asia *Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg*, tuomion 87 kohta; em. asia *Enirisorse*, tuomion 31 kohta ja em. asia *Essent Netwerk Noord ym.*, tuomion 80 kohta).

- 42 Jotta tällainen korvaus voisi tiettyssä konkreettисessa tapauksessa välttyä luokittelulta valtioneuoksi, tiettyjen edellytysten on kuitenkin täytyttävä (em. asia Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg, tuomion 88 kohta; em. asia Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, tuomion 61 kohta ja em. asia Essent Netwerk Noord ym., tuomion 81 kohta).
- 43 Erityisesti korvaus ei saa ylittää sitä, mikä on tarpeen, jotta voidaan kattaa kaikki ne kustannukset tai osa niistä kustannuksista, joita julkisen palvelun veloitteiden täyttäminen aiheuttaa, kun otetaan huomioon kyseisestä toiminnasta saadut tulot ja kyseisten veloitteiden täyttämistä saatava kohtuullinen voitto (ks. vastaavasti em. asia Ferring, tuomion 32 kohta; em. asia Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg, tuomion 92 kohta; em. asia Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, tuomion 66 kohta ja em. asia Essent Netwerk Noord ym., tuomion 84 kohta).
- 44 Tästä seuraa, että kun komission on tutkittava yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvää palvelua koskevan rahoitusjärjestelmän pätevyys EY 87 artiklan kannalta, sillä on erityisesti velvollisuus tarkastaa, onko tämä edellytys täyttynyt.
- 45 Tältä osin on mainittava sen perusteen osalta, jonka mukaan valituksenalaisessa tuomiossa ei mainittu, mitä puutteita komission käyttämässä menetelmässä oli, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ensinnäkin valituksenalaisen tuomion 85 kohdassa, että komissio oli jättänyt selvittämättä, ylittikö DB Telekomien suorittamien siirtojen kokonaismäärä DP AG:lle yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvästä palvelusta aiheutuneiden nettomääräisten lisäkustannusten kokonaismäärän.
- 46 Erityisesti valituksenalaisen tuomion 91 ja 94 kohdasta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että komissio ei voinut olettaa, että mainitut siirrot merkitsevät EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua etua, nimenomaan siksi, että se ei ollut tutkinut yhtäältä sitä, ylittikö DB Telekomien suorittamien siirtojen kokonaismäärä DP AG:lle riidattomasti aiheutuneiden lisäkustannusten kokonaismäärän, ja toisaalta sitä, oliko DP AG:lle aiheutunut yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta muita nettomääräisiä lisäkustannuksia, joiden korvaamista

sillä olisi ollut oikeus vaatia kaikkien mainittujen siirtojen muodossa edellä mainitussa asiassa Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg annetussa tuomiossa mainituin edellytyksin.

- 47 Tässä tilanteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ei voida moittia siitä, ettei se esittänyt, mitä puutteita komission riidanalaisessa päätöksessä käyttämässä menetelmässä oli. Edellä esitetystä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin mainitsi nämä puutteet, kun se tutki, onko mainittu menetelmä lainmukainen EY 87 artiklan 1 kohdan kannalta.
- 48 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi aivan oikein, että komission riidanalaisessa päätöksessä soveltama menetelmä on puutteellinen, ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

Toinen osa

– Asianosaisten lausumat

- 49 Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa komissio esittää BIEKin ja UPS:n tukeamana, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin moitti sitä virheellisesti siitä, että se ei ollut tutkinut kaikkia todisteita, mukaan lukien Saksan liittotasavallan esittämät todisteet, ja rikkoi siten selvitysvastuuta koskevia oikeussääntöjä.

50 Se, että DP AG:lla ei ollut omia varoja, riittää itsessään osoittamaan, että se oli käyttänyt saamiaan valtion varoja ovelta ovelle -pakettipalvelujen alalla harjoittamastaan tappiollisesta myyntipolitiikasta aiheutuneiden nettomääräisten lisäkustannusten rahoittamiseen. Lisäksi komissio ja UPS ovat sitä mieltä, että vaikka komissio olisi saanut ja tutkinut kaikki tiedot ja selvitykset, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien päätös viittaa valituksenalaisessa tuomiossa, se ei olisi voinut loogisesti päätyä toisenlaiseen tulokseen.

51 Komissio väittää myös, että DP AG:n velvollisuutena oli osoittaa se, että riidanalaisessa päätöksessä käytetty menetelmä oli lainvastainen, eikä sitä, että myös toinen menetelmä olisi mahdollisesti voitu valita. Missään tapauksessa komission tehtävänä ei vastoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa esittämää näkemystä ole osoittaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valitseman menetelmän soveltaminen on mahdotonta.

52 Saksan liittotasavalta katsoo tältä osin, että komission ja UPS:n väite, jonka mukaan DP AG:n ja Saksan liittotasavallan toimittamien, postipalveluja koskevista yleishyödyllisen palvelun velvoitteista aiheutuviin nettomääräisiin lisäkustannuksiin liittyvien tietojen tutkiminen ei siltikään olisi mahdollistanut sitä, että komissio olisi päättänyt erilaiseen tulokseen edun olemassaolon osalta, ei ole perusteltu ja että se on DP AG:n ja mainitun jäsenvaltion esittämien laskelmien vastainen.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

53 Siitä väitteestä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi virheellisesti selvitysvastuuta koskevia oikeussääntöjä, kun se moitti komissiota siitä, ettei tämä ollut tutkinut kaikkia todisteita, on todettava yhtäältä ensinnäkin, että ensimmäisen

oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 85 kohdassa, että komissio ei ollut riidanalaisessa päätöksessä ottanut huomioon Saksan liittotasavallan toimittamia tietoja yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamiseen liittyvistä tietyistä lisäkustannuksista. Toisaalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi saman tuomion 86 kohdassa lisäksi, että komissio ei ollut esittänyt tai osoittanut, että tämä jäsenvaltio tai DP AG ei olisi toimittanut sille tarvittavia tietoja sen tarkastamiseksi, ylittikö DB Telekomien suorittamien siirtojen määrä riidattomien nettomääräisten lisäkustannusten määrän.

- 54 On todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin moitti valituksenalaisen tuomion 85–88 kohdassa komissiota siitä, että se ei tutkinut hallinnollisen menettelyn osapuolten sille toimittamia todisteita, joilla olisi voinut olla merkitystä arvioitaessa sitä, onko DP AG saanut komission väittämällä tavalla EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua etua. Tässä tilanteessa on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei rikkonut selvitysvastuuta koskevia oikeussääntöjä.
- 55 Siitä väitteestä, jonka mukaan komissio ei olisi loogisesti voinut päätyä muuhun tulokseen, vaikka se olisi tutkinut kaikki ne tiedot ja selvitykset, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittasi valituksenalaisessa tuomiossa, on riittävää todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti nimenomaan mainitut tiedot huomioon, kun se valituksenalaisen tuomion 108 ja 109 kohdassa tuli eri johtopäätökseen kuin se, johon riidanalaisessa päätöksessä oli päädytty. Tästä seuraa, että tämä väite on hylättävä perusteettomana.
- 56 Toiseksi siitä väitteestä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi virheellisesti asettanut komissiolle valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valitseman menetelmän soveltamisen ”mahdotto-muutta” koskevan selvitysvastuun, on todettava, että tämä väite perustuu mainitun tuomion virheelliseen lukemiseen.

- 57 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi mainitussa kohdassa vain, että se olisi hyväksynyt perusteeksi muun kuin edellä mainitussa asiassa Altmark Trans ja Regierungspräsidentium Magdeburg annetusta tuomiosta ilmenevien kriteerien soveltamiseen perustuvan menetelmän käyttämiselle sen, että komissio olisi ollut objektiivisten syiden takia estynyt tutkimaan DP AG:n ja Saksan liittotasavallan toimittamat tiedot.
- 58 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti mainitussa 87 kohdassa kuitenkin vain, että komissio ei ollut tuonut esiin mitään sellaista, minkä perusteella voitaisiin katsoa, että tämän tutkimuksen suorittamiselle olisi ollut este. Tässä tilanteessa myöskään tätä väitettä ei voida hyväksyä.
- 59 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana.

Kolmas osa

– Asianosaisten lausumat

- 60 Komissio moittii BIEKin ja UPS:n tukemana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se väärästi asiakirja-aineistoa, kun se yhtäältä katsoi valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa, että komissio ei ollut riidanalaisessa päätöksessä todennut, että

Saksan liittotasavallan sille toimittamat tiedot, joiden mukaan ovelta ovelle -pakettipalvelu oli yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvä palvelu, eivät olleet perusteltuja, ja toisaalta totesi, että komissio oli myöntänyt ainakin hiljaisesti, että DP AG:lle oli sen tappiollisesta myyntipolitiikasta aiheutuneiden nettomääräisten lisäkustannusten lisäksi aiheutunut myös sellaisia nettomääräisiä lisäkustannuksia, jotka liittyivät yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamiseen. Komission mukaan riidanalaisen päätöksen 76 perustelukappaleessa kuitenkin todettiin, että kyseisen sektorin palvelut eivät olleet yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja ja että kysymys yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamiseen liittyvien nettomääräisten lisäkustannusten olemassaolosta ei missään tapauksessa ollut oleellinen sen valitseman arviointimenetelmän kannalta.

61 DP AG puolestaan katsoo, että tämä valitusperusteen osa on selvästi perusteeton, koska yhtäältä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusti ratkaisunsa mainittujen nettomääräisten lisäkustannusten osalta riidanalaisen päätöksen 43 perustelukappaleeseen, joka koskee kaikkia pakettipalveluja, joista ovelta ovelle -pakettipalvelu on vain osa. Toisaalta komission väite perustuu valituksenalaisen tuomion virheelliseen lukemiseen, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi riidanalaisen päätöksen sillä perusteella, että komissio oli joka tapauksessa laiminlyönyt tutkia, olivatko DB Telekomien suorittamat siirrot perusteltuja näiden yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamiseen liittyvien nettomääräisten lisäkustannusten vuoksi.

62 Saksan liittotasavalta katsoo, että komissio otti riidanalaisessa päätöksessä kantaa vain tiettyjen pakettienkuljetusalan palvelujen luonteeseen yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvänä palveluna eikä pakettienkuljetuspalveluun kokonaisuutena. Lisäksi komissio viittasi riidanalaisen päätöksen 72 perustelukappaleessa yksiselitteisesti ”DP AG:n täsmällisesti määritettyyn tehtävään” ja ”julkisen palvelun velvoitteen täyttämiseen”. Niinpä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi aivan oikein komission hiljaisesti myöntäneen, että myös ovelta ovelle -pakettipalvelujen alalla on olemassa julkisen palvelun velvoitteita, jotka koskevat kuljettamista kohtuullisella yhtenäistariffilla.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 63 Aluksi on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 225 artiklasta ja unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta seuraa, että unionin tuomioistuimella ei ole toimivaltaa määrittää asian tosiseikastoa eikä lähtökohtaisesti myöskään arvioida sitä selvitystä, johon unionin yleinen tuomioistuin on asian tosiseikastoa määrittäessään tukeutunut. Silloin, kun tämä selvitys on saatu asianmukaisesti ja todistustaakkaa sekä asian selvittämistä koskevia menettelysääntöjä ja yleisiä oikeusperiaatteita on noudatettu, ainoastaan unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida sille esitetyn selvityksen näyttöarvoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tämä arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (ks. mm. asia C-419/08 P, Trubowest Handel ja Makarov v. neuvosto ja komissio, tuomio 18.3.2010, Kok., s. I-2259, 30 ja 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 64 Lisäksi on muistettava, että vääristyneellä tavalla huomioon ottamisen on ilmentävä toimitetusta aineistosta selvästi ilman, että on tarpeen ryhtyä uudelleen arvioimaan tosiseikastoa ja selvitystä (em. asia Trubowest Handel ja Makarov v. neuvosto ja komissio, tuomion 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 65 Käsiteltävänä olevassa valitusperusteen osassa komissio riitauttaa ensimmäisellä väitteellään valituksenalaisen tuomion 82 kohtaan sisältyvän toteamuksen, jonka mukaan se ei ollut ottanut kantaa Saksan liittotasavallan sille toimittamiin tietoihin siitä, onko ovelta ovelle -pakettipalvelu yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvä palvelu, vaikka komissio oli riidanalaisessa päätöksessä todennut, että tällä alalla tarjotut palvelut eivät ole yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja.

- 66 Tältä osin on huomattava, että komissio viittasi riidanalaisen päätöksen 76 perustelukappaleessa PPfLV:n perusteluihin, joiden mukaan tämän säädöksen 2 §:n 2 momentin 3 kohdan mukaan pieniä paketteja koskevan yleisen kuljetusvelvoitteen ulkopuolelle on jätetty ne paketit, joista on tehty erityisiä sopimuksia tiettyjen asiakkaiden – esimerkiksi niiden, jotka käsittelevät lähetyksensä itse tai jotka tekevät yhteistyösopimuksen – kanssa, ja näiden yritysasiakkaiden paketit voidaan jättää kuljettamisvelvoitteen ulkopuolelle, koska tämä velvoite on tällä alalla vallitsevan kilpailutilanteen vuoksi turha.
- 67 On kuitenkin todettava, kuten Saksan liittotasavalta esittää, että komissio viittasi mainitussa perustelukappaleessa tiettyjen pakettienkuljetusalan erityispalvelujen luonteeseen yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvänä palveluna eikä pakettienkuljettamispalveluun kokonaisuutena. Lisäksi on korostettava DP AG:n tapaan myös sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien ei kumonnut riidanalaisista päätöistä komission kyseisten palvelujen luokittelussa yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviksi palveluiksi soveltaman lähestymistavan perusteella vaan siksi, että komissio ei tutkinut, merkitsivätkö DB Telekomien suorittamat siirrot ylikorvaamista suhteessa yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamiseen liittyviin riidattomiin nettomääräisiin lisäkustannuksiin.
- 68 Tässä tilanteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien ei voida asianmukaisesti moittia käsiteltävänä olevan asian tosiseikaston vääristämisestä.
- 69 Niinpä komission ensimmäistä väitettä ei voida hyväksyä.
- 70 Komission sitä, että DP AG:lle oli aiheutunut nettomääräisiä lisäkustannuksia yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta, koskevaan hiljaiseen myöntämiseen liittyvän toisen väitteen osalta on riittävää todeta, että komissio on riidanalaisen päätöksen 73 perustelukappaleessa todennut, että ”tietty vähimmäisosuus

DPAG:n nettomääräisistä lisäkustannuksista ei siten ole yhteydessä yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviin velvoitteisiin.” Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi päätellä tästä toteamuksesta vääristämiseen syyllistymättä, että komissio oli ainakin hiljaisesti myöntänyt, että DP AG:lle oli aiheutunut myös yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta johtuvia nettomääräisiä lisäkustannuksia.

- 71 Koska edellä esitetystä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei vääristänyt sen arvioitavana ollutta tosiseikastoa, myös ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa on hylättävä perusteettomana.

Neljäs osa

– Asianosaisten lausumat

- 72 Komissio kyseenalaistaa BIEKin ja UPS:n tukemana valituksenalaisen tuomion 101–109 kohdassa ylimääräisenä esitetyt perustelut, joiden yhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki riidanalaiseen päätökseen sisältyvien tietojen lisäksi Saksan liittotasavallan toimittamat tiedot. Mainitut asianosaiset katsovat, että näillä tiedoilla, jotka koskevat muun muassa DP AG:n Saksan valtiolle suorittamia maksuja sekä DB Telekomien suorittamia siirtoja, ei ole merkitystä komission käyttämän menetelmän soveltamisen kannalta, mikä riittää perusteeksi sille, että komissio ei riitauttanut näiden tietojen oikeellisuutta. Joka tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näin suorittama arviointi on riittämätön ja virheellinen, koska yhtäältä siitä ei ilmene muun muassa sitä, että DP AG olisi voinut selviytyä taloudellisesti ilman DB Telekomien suorittamaa korvausta, ja toisaalta koska siinä ei käsitelty sitä, oliko DP AG:llä riittävästi varoja tappiollisesta myyntipolitiikastaan aiheutuneiden

nettomääräisten lisäkustannusten kattamiseen jopa huolimatta tälle yhtiölle aiheutuneesta kokonaisali jäämästä.

- 73 DP AG esittää tältä osin olevan merkityksetöntä, että komissio moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se todennut, että DP AG olisi voinut selviytyä ilman taloudellista korvausta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi rajoitua sulkemaan pois sen, että DB Telekomien vuosien 1990–1994 aikana suorittamiin siirtoihin perustuvat varat oli käytetty vuosina 1995–1999 sovelletusta tappiollisesta myyntipolitiikasta aiheutuneiden nettomääräisten lisäkustannusten kattamiseen, perusteenaan se, että ne oli tuona aikana jo käytetty.
- 74 Saksan liittotasavalta lisää, että komission oli joka tapauksessa osoitettava, että kyseessä oleva valtion rahoitusosuus merkitsi yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta aiheutuneiden nettomääräisten lisäkustannusten ylikorvausta. Lisäksi mitään kustannusta ei erillään tarkasteltuna voitu kattaa muilla DP AG:n omilla varoilla, koska se kärsi kyseisenä ajanjaksona tappioita. Todellisuudessa komission lähestymistapa johtaa siihen absurdiin tulokseen, että kaikki kulut olisi rahoitettava julkisilla varoilla.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 75 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun ylimääräisiä perusteluja koskevat väitteet eivät voi aiheuttaa tämän ratkaisun kumoamista ja ovat näin ollen tehottomia (asia C-184/01 P, Hirschfeldt v. EEA, tuomio 7.11.2002, Kok., s. I-10173, 48 kohta; yhdistetyt asiat C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, tuomio 28.6.2005, Kok., s. I-5425, 148 kohta ja asia C-188/06 P, Schneider Electric v. komissio, määräys 9.3.2007, Kok., s. I-35*, 64 kohta).

- 76 Tältä osin käsiteltävänä olevan valitusperusteen kolmen ensimmäisen osan arvioinnista seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi oikeudelliseen virheeseen syyllistymättä DP AG:n kumoamiskanteessaan esittämän ensimmäisen kanneperusteen, jonka mukaan komissio sovelsi virheellisesti EY 87 artiklan 1 kohtaa, koska se katsoi, että DB Telekomien suorittamat siirrot antoivat DP AG:lle etua.
- 77 Vaikka siis katsottaisiinkin, että valituksenalaisen tuomion 101–109 kohdassa esitetyt perustelut ovat oikeudellisesti virheellisiä, on korostettava, että tällä toteamuksella ei ole mitään vaikutusta siihen, että väitettä EY 87 artiklan 1 kohdan virheellisestä soveltamisesta riidanalaisessa päätöksessä arvioitiin oikein.
- 78 Tästä seuraa, että tämän valitusperusteen neljäs osa on tehoton.
- 79 Edellä esitetyn perusteella komission esittämä ensimmäinen valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

EY 230 artiklan rikkomista koskeva toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

- 80 Komissio moittii toisella valitusperusteellaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se ylitti EY 230 artiklan mukaisen toimivaltansa rajat, koska se korvasi komission yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta

aiheutuvien lisäkustannusten laskemisessa käyttämän menetelmän omallaan. Komissio kuitenkin suosii hyvän sisäisen hallintokäytännön mukaisesti menetelmiä, joiden avulla se voi käsitellä nopeasti ja tehokkaasti kantelijoiden esittämät huomautukset, eikä unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ole päättää menetelmän valinnasta sen puolesta.

- 81 Lisäksi komissio esittää BIEKin ja UPS:n tukemana, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin asettautui valituksenalaisen tuomion 101–109 kohdassa esitetyissä perusteluissa komission paikalle, koska se tutki tiedot, joita riidanalaisessa päätöksessä ei ollut lainkaan tutkittu.
- 82 DP AG sitä vastoin katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vain käytti menetelmää, jota sen oli unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan pakko käyttää. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön ja komission hallintokäytännön mukaan edun toteaminen valtioneuvoston päätöksessä sen perusteella, että valtion varoja on siirretty korvauksena julkisen palvelun velvoitteiden suorittamisesta, edellyttää sitä, että näiden yleishyödyllisen palvelun velvoitteiden suorittamisesta aiheutuvat kustannukset ensiksi määritetään.
- 83 Saksan liittotasavalta väittää osaltaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei lainvastaisesti korvannut komission arviointia omallaan. Se rajoittui niissä valituksenalaisen tuomion kohdissa, joita käsiteltävänä oleva valitusperuste koskee, kirjapidon näkökulmasta suoritettavaan tutkimukseen sen jälkeen, kun se saman tuomion 78–96 kohdassa oli arvioinut riidanalaisen päätöksen oikeudelliselta kannalta. Joka tapauksessa mainittu valitusperuste on tehoton, koska EY 87 artiklan 1 kohdan virheellinen soveltaminen on todettu.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 84 On huomattava, kuten EY 230 artiklasta ilmenee, että kumoamiskanteen kohteena on siinä lueteltujen yhteisön toimielinten toimien laillisuusvalvonta, eikä tällaisessa kanteessa esitettyjen perusteiden arvioinnilla pyritä korvaamaan asian täysimääräistä tutkimista hallinnollisessa menettelyssä, eikä sillä ole tällaista vaikutusta (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, Aalborg Portland ym. v. komissio, tuomio 7.1.2004, Kok., s. I-123, 103 kohta).
- 85 Tältä osin on mainittava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi valituksenalaisen tuomion 68–88 kohdassa komission riidanalaisessa päätöksessä käyttämän menetelmän EY 87 artiklan 1 kohdan kannalta, erityisesti sen tarkastamiseksi, olivatko DP AG:n DB Telekomilta saamat siirrot voineet merkitä mainitussa määräyksessä ja asiaa koskevassa oikeuskäytännössä tarkoitettua etua.
- 86 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin mainitsi tämän arvioinnin yhteydessä valituksenalaisen tuomion 80–88 kohdassa komission riidanalaisessa päätöksessä suoritettaman laskennan puutteet, joista seuraa, että komissio ei ollut osoittanut, että mainitut siirrot olisivat antaneet DP AG:lle tällaisen edun.
- 87 Tässä tilanteessa on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei korvannut komission käyttämää menetelmää omallaan vaan sen tutkiminen rajoittui riidanalaisen päätöksen laillisuutta koskevaan tuomioistuinvalvontaan.

- 88 Perusteesta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin asettautui komission asemaan, koska se tutki tiedot, joita riidanalaisessa päätöksessä ei lainkaan arvioitu, on todettava, että kun otetaan yhtäältä huomioon tämän tuomion 76–78 kohdassa esitetyt seikat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 101–109 kohdassa suorittaman arvioinnin ylimääräisestä luonteesta sekä toisaalta tämän tuomion 75 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö, on todettava, että toinen peruste on tehoton.
- 89 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ei voida asianmukaisesti moittia siitä, että se olisi ylittänyt toimivaltansa EY 230 artiklan vastaisesti. Niinpä toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.
- 90 Koska kumpaakaan komission valituksensa tueksi esittämistä kahdesta valitusperusteesta ei ole hyväksytty, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Liitännäiset valitukset

Asianosaisten lausumat

- 91 BIEK ja UPS väittävät liitännäisissä valituksissaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei noudattanut edellä mainitussa asiassa Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg annettua tuomiota, koska se ei ottanut huomioon, että mikään mainitussa tuomiossa esitetyistä edellytyksistä yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta suoritettavan korvauksen jäämiseksi valtiontukia

koskevien säännösten soveltamisalan ulkopuolelle ei esillä olevassa asiassa täyttynyt. Ensinnäkään DP AG:n harjoittama käytäntö, jossa ovelta ovelle -pakettipalveluihin sovelletaan lainmukaista yhtenäistariiffia alempia hintoja, ei ole julkisen palvelun tehtävän suorittamista. Toiseksi edellytyksiä, joilla DB Telekomien siirrot suoritettiin, ei ollut etukäteen määritetty objektiivisesti ja avoimesti. Koska kolmanneksi siirretyille varoille ei määritetty täsmällistä käyttötarkoitusta, sen määrittäminen, merkitsivätkö nämä siirrot ylikorvaamista, ei ollut mahdollista. Neljänneksi mainituilla siirroilla oletettavasti suoritettu korvaaminen on tapahtunut erillään yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta aiheutuneiden kustannusten arvioinnista.

- 92 DP AG vastaa näihin väitteisiin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen velvollisuutena ei ollut tutkia edellä mainitussa asiassa Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg annetussa tuomiossa asetettujen edellytysten noudattamista. Toteamus, että komissio laiminlöi tarkastaa sen, oliko DP AG:lle aiheutunut nettomääräisiä lisäkustannuksia yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän velvoitteen suorittamisesta, oli riittävä riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 93 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ensin, että komissio oli ainakin hiljaisesti myöntänyt, että DP AG:lle oli aiheutunut yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamiseen osittain liittyviä kustannuksia, kuten tämän tuomion 66–73 kohdassa on todettu, ja tutki sitten laillisuutta koskevan tarkastuksen yhteydessä aivan oikein DP AG:n esittämän väitteen, joka koski komission käyttämää menetelmää mahdollisen ylikorvauksen laskemisessa edellä mainitussa asiassa Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg annetussa tuomiossa esitetystä kolmanneksi edellytyksessä tarkoitetulla tavalla, kuten tämän tuomion 41–43 kohdassa on mainittu.

- 94 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän tarkastuksen yhteydessä valituksenalaisen tuomion 94 kohdassa muun muassa, että koska mainittuun menettelyyn ei kuulunut sen tarkastaminen, oliko DP AG:lle aiheutunut muita nettomääräisiä lisäkustannuksia yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän palvelun tuottamisesta, sen perusteella ei voitu riittävällä oikeudellisella varmuudella todeta näitä lisäkustannuksia, ja tämän seurauksena katsoi edellä mainitussa asiassa Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg annetun tuomion huomioon ottaen, että riidanalainen päätös oli kumottava.
- 95 Tässä tilanteessa on todettava, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 125–128 kohdassa esittänyt, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin suoritti riidanalaisen päätöksen lainmukaisuuden arvioinnin EY 230 artiklan mukaisen toimivaltansa rajoissa ja ottaen huomioon valtiontueksi luokittelua koskevan oikeuskäytännön sekä yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvän veloitteen suorittamisesta maksettavia korvauksia koskevan oikeuskäytännön, johon edellä mainitussa asiassa Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg annettu tuomio kuuluu.
- 96 On mainittava myös, että jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tutkinut riidanalaisen päätöksen muiden kyseisessä tuomiossa esitettyjen kriteerien kannalta, kuten sen olisi BIEKin ja UPS:n väitteen mukaan pitänyt tehdä, se olisi nimenomaan asettautunut komission asemaan ja tehnyt arvioinnin tämän sijasta, kuten se itse on valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa aivan oikein esittänyt.
- 97 On kuitenkin todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuinten valvoessa komission harkintavallan käyttöä esillä olevan asian kaltaisissa monitahoisissa taloudellisissa kysymyksenasetteluissa tämä valvonta kohdistuu välttämättä ainoastaan siihen, että menettelyä ja perusteluvollisuutta koskevia sääntöjä on noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti ja ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin (em. yhdistetyt asiat Aalborg Portland ym. v. komissio, tuomion 279 kohta ja yhdistetyt asiat C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P ja C-519/06 P, GlaxoSmithKline Services ym. v. komissio ym., tuomio 6.10.2009, Kok., s. I-9291, 85 kohta).

- 98 Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiana ei ollut tutkia kaikkia edellä mainitussa asiassa Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg annettussa tuomiossa esitettyjä kriteerejä sen jälkeen, kun se oli todennut riidanalaisen päätöksen lainvastaiseksi yhden näistä edellytyksistä osalta.
- 99 Edellä esitetyn perusteella liitännäiset valitukset on hylättävä perusteettomina.

Oikeudenkäyntikulut

- 100 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan, jota sovelletaan työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.
- 101 Koska komissio on hävinnyt asian, se on veloitettava DP AG:n vaatimuksen mukaisesti korvaamaan päävalituksen käsittelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 102 Liitännäisten valitusten osalta on todettava, että vaikka BIEK ja UPS ovat hävinneet asiat, DP AG ei ole näihin valituksiin antamassaan vastineessa vaatinut niiden veloitamista korvaamaan näiden valitusten käsittelystä aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja. Tästä syystä kaikki nämä osapuolet vastaavat itse liitännäisten valitusten käsittelystä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Päävalitus ja liitännäiset valitukset hylätään.**

- 2) **Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Deutsche Post AG:n oikeudenkäyntikulut päävalituksen osalta.**

- 3) **Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV ja UPS Europe SA vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan päävalituksen osalta.**

- 4) **Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV ja UPS Europe SA vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan liitännäisten valitusten osalta.**

- 5) **Saksan liittotasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset